

a s dźakowanjom k Bohu posběhowała, — wotpohladanje Lutherowe dźěšče. „Sene je nusne“, wón pišče, „so Maria k Jesuřowymaj nohomaj byda a blyšchi jeho błowo wschědnje; jenicžy wone je wěcžne, wschitko druhe dyrbi sańcž, kaž wjele tež Martha so s tym komdži.“ A tuto „wschědnje“ wón prawje křutnje mēnjěšče a šebi tajke wschědne pschipowjedanje Božeho błowa s najmjeńšcha sa młodžinu žadašče a sa tajkich, kiž wo to rodžachu.

Teho dla pač tež dyrbjěšče Bože lube błowo so šwobodne scžinicž, so mohło šwoju móž na dušach wopokasacž.

To bě so stało psches pscheloženje a rošesłanje Noweho Testamenta, po cžimž bu bórny žyła biblija wudata. Dale so nětko porjad Božeje błužby postaji (něhdže tajki, kajkiž w naščej noweji sakškej lutherškej agendže mamy), hdžež měštno namaka wužiwanje maczerneje rycže pschi předomanjju a wudželenju šwjateho sakramenta wołtarja. Nětko pač Luther tež k spēwanju w Božim domje, město žuřych synkow a klinkow, šebi wutrobnje žadašče jadriwe **žyrkwine křerlusche**, kotrež by lud šrosymil a rad s hłošom šobu spēwał. Duchowne křerlusche běchu tehdy ludžom tu a tam snate, a bješ nimi prawje rjane, ale wošadne žyrkwine spēwanje po-brachowašče.

Šchto to na šebi ma, hdyž je wošada hodownicžku w lubym Božim domje, šwjedžeńšy roššwětlenym, šhromadžena, a nětko kaž wothłoš jandželoweho spēwanja se wschitkich rtow a wutrobow klineži: